

BÜYÜLÜ MASKE

Yazan: Şebnem Congar

Resimleyen: Melis Coşkun Başay

Avrupa Birliği **sivil düşün**

"Bu kitap Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı kapsamında Avrupa Birliği desteği ile hazırlanmıştır. İçeriğin sorumluluğu tamamıyla Ekol Eğitim ve Sanat Derneği'ne aittir ve AB'nin görüşlerini yansıtmamaktadır."

Yazan: Şebnem Congar

Resimleyen: Melis Coşkun Başay

Proje Yönetimi: Gülsen Çaltıl & Neslişül Kolaşinli

2020

"Bu kitap Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı kapsamında Avrupa Birliği desteği ile hazırlanmıştır. İçeriğin sorumluluğu tamamıyla Ekol Eğitim ve Sanat Derneği'ne aittir ve AB'nin görüşlerini yansıtmamaktadır."

ÖNSÖZ

**"Masallar ejderhaların varlığını anlattığı için değil,
ejderhaları yenmenin mümkün olduğunu anlattığı için ilham vericidir."
-Gilbert Keith Chesterton**

Covid-19 çocukların yaşamına hiç beklemedikleri bir anda tıpkı bir ejderha gibi girerek her şeyi alt üst etti. Büyülü Maske isimli kitabı hazırlamaktaki asıl amacımız onların bu hastalığı anlamalarını, korunma tedbirlerini içselleştirmelerini ve tüm bunları masal kahramanlarının ağzından fantastik bir dünyanın kapılarını aralayarak öğrenmelerini sağlamaktır.

Kitabı hazırlama sürecinde 7-9/10-12 yaş gurubundan 48 çocukla online olarak gerçekleştirdiğimiz drama atölyelerinde onların bu dönemi nasıl yaşadıkları, neler hissettikleri ile ilgili geri bildirimleri aldık. Atölyelerimizi izleyen psikolog, yazar ve çizerimiz gerekli notları aldı.

Covid-19 her ne kadar tüm dünyanın sorunuysa da bu coğrafyadaki bizim çocuklarımız da ilk kez evden çıkmadan, arkadaşlarıyla ve yakınlarıyla görüşmeden, okula gitmeden derslerini online da yapmak zorunda kaldılar. Öte yandan belki de yaşamlarında ilk kez aileleriyle bu denli uzun vakit geçirme fırsatı buldular. İşte bu aşamalarda neler hissettiklerini, sorunlarla nasıl baş ettiklerini, kendilerini ve büyüklerini nasıl koruduklarını, korkularıyla ve endişeleriyle nasıl yüzleştiklerini öğrenip onların mesajlarını fantastik bir kurguda ve fantastik masal kahramanları aracılığıyla tüm çocuklara aktarmak istedik.

Kitap, dijital ortamda Türkçe ve İngilizce dillerinde yayınlanacak. Yine her iki dilde hikâye anlatıcılığı tekniği ile görmeyen ya da masalı dinlemekten hoşlanan çocuklarımız için video kaydı oluşturulacak.

Her çocuğun Covid-19 ile ilgili kendi özgün hikâyesini yeni baştan oluşturabilmesi için dijital ortamda basılmak üzere karakter seti verilecek.

Amacımız mümkün olduğu kadar çok sayıda çocuğa ulaşmak ve bu dönemle ilgili kendi hayal dünyalarını yapacakları yolculukta onların yanında olmak.

Çocuklarımızın gerçek hayatta ilk kez karşılaştıkları Covid-19 isimli ejderhaya karşı direnişlerinin damgasını vurduğu bu kitabın hayata geçmesini sağlayan Avrupa Birliği Sivil Düşün Platformuna, çocukların mesajlarını çocuklara özgün bir dil ve muhteşem çizimlerle anlatan değerli sanatçılarımıza ve eğitimçilerimize sonsuz teşekkür ediyoruz. Tüm çocukları masamızın büyülü dünyasına bekliyoruz...

Sevgilerimizle.

Gülsen Çaltıl

Ekol Eğitim Sanat Derneği
Başkan

-Buradayım Arda! Bana pasla, bana pasla!

Bir avuç çocuk bir topla bahçede paslaşıyordu. Yüzlerindeki maskenin ardından avaz avaz bağırarak oynamaya çalışıyorlardı. Biri hariç hepsi erkekti. Maya da kramponlarını giymiş oğlanlarla paslaşıyordu. Herkesin altında pamuklu kuşaklar bağlıydı. Çünkü terlerini silmek için ellerini yüzlerine süremezlerdi. Gözlerine de.

Yıl 2020 idi. Covid-19 çağı.

Diğer tarafta Arda'nın kardeşi Derin'in de içinde olduğu bir grup kız çocuğu kocaman, oval bir masanın çevresinde mesafeli oturmuşlardı. Masanın ortasında internetten getirttikleri incik boncuk malzemeler vardı. Parlak taşlar, pullar, çiçekler, yapraklar. Hepsinin ellerinde tutkal vardı. Plastik eldiven takmışlardı. Malzemelerden beğendiklerini önlerindeki kalın kartonlara yapıştırıp kompozisyonlar yaratıyorlardı. Hepsi birbirinden başkaydı. Tıpkı kendileri gibi.

Derin, elindeki alacalı bulacalı kartonu sallayarak oğlanlarla top oynayan Maya'ya bağırdı:

-Maya! Müthiş yaratımlarda bulunuyoruz. Kaçırıyorsun!

Maya Derin'e bakmaya ve ne söylediğini anlamaya çalışırken suratının ortasına yapışan topla yere devrildi. Hepsi çok güldü.

Maya'nın maskesi az kalsın ağzının içine kaçıyordu. Ama ayağa kalktı, silkindi. Topları karşılamaya devam etti. Doğada oynamak müthiş bir şeydi.

Arda maskeyle top oynamaya çalışırken diğer çocuklar gibi daralmış içinden söyleniyordu:

-Ne yaş günümü anladım ne de oynadığımı.

O sırada arkadaşlarının hediyeleri bıraktığı köşeden bir gürültü geldi. Döndü baktı. Bir şey göremedi. Bir sürü kutu duruyordu. Söylenmeye devam etti.

- Ne Covid-19'muşsun sen de. Hayatım alt üst oldu. Kaç aydır evdeyiz. Bitersin, gidersin dedim. Gitmedin.

Oysa yaş gününün yazın ortasında olduğuna ilk defa ne kadar sevinmişti. Böylelikle düzenleyeceği offline partiye sekiz arkadaşını davet edecekti. Gelenlerle açık havada oynayacaktı. Aylardır tatmadıkları bir keyfi hatırlayacaklardı. Ama gerçek öyle olmadı.

Mesafeni koru, birbirine yaklaşma, dokunma, maskeni çıkarma diye uzayan bir kurallar zinciri. Annesine uygulayacağına dair söz verdiği kurallar. Yoksa her an parti yarıda kesilebilirdi. Ciddi bir meseleydi bu. Salgının hız kestiğini söyleseler bile hala bitmediği bir gerçektir. Sıra pastayı kesmeye gelmişti. Bakalım o nasıl olacaktı. Yaşadıkları her şey hepsi için yeni deneyimlerdi. Çocuklardan uzaklaştı, maskesini araladı:

-Off! Ne zormuş maskeyle oynamak. Nefes alamıyorum.
Ağzım burnum ter içinde.

Sonra yine taktı ve arkadaşlarının yanına koştu.
Ne de olsa yaş günü çocuğuydu o.
Kızlar masasında muhabbet gırla devam ediyordu. Derin:
-Hayatımda hiç bu kadar temiz ve derli toplu olmamıştım.
Odamda her şeyim düzgün ve temiz. Tüm fazlalıklarımın kurtuldum.

Kızlardan biri atladı:
-Evet bütün küçülen giysilerimi tekstil konteynerine attım.
Üzerine olanlar giysin.

Bir diğeri:
-Ben de bütün kırtasiye, kâğıt, ıvır, zıvırları attım. Odam çok güzel oldu. Halımı da kaldırdık. Temizliği daha kolay oluyormuş.
Annem söyledi.

Derin:
-Şimdi söyleyeceğim şeye inanamayacaksınız!

Masada sessizlik oldu. Derin devam etti:

-Bebek koleksiyonumu hastanenin çocuk bölümüne gönderdim.
Hepsi aynı anda çığlık attı.
-Yapamazsın sen bunu. İnanmam.
-Yaptım bile! Covid-19 çocukları pek hasta etmese de hala hasta çocuklar var. Biraz da onlar oynasın. Biz zamanında yeterince keyif aldık.

Kızlardan biri top oynayan çocukları gösterip konuşmaya katıldı:
-Abim de elektronik oyuncaklarını çocuk yuvasına verdi.
-Çocuklar çok utandım. Ben de renkli kalem koleksiyonumu verebilirim. Kullanılmazlarsa kururlarmış. Babam öyle dedi.
Hepsi bana çok. Birileri daha resim yapmalı onlarla.

Hazırlıklarla ilgilenen annesi kulak misafiri olduğu kızlara bir "bravo" çekti.
-Sizinle gurur duyuyorum.

Sonra da bir sandalyenin üstüne çıktı. Üzerinde bahar desenli bir elbise vardı. Etekleri uçuşuyordu. Düz babetler giymişti. Alışveriş yapmamayı tercih ettiği bir dönemdi. Gardırobunda eskilerden güzel bir elbise seçmişti. Güzel olmuştu. Sağ elindeki çatalı sol elindeki bardağa vurmaya başladı. Yavaş yavaş bütün çocuklar kulak kesildi.

Annesi maskesinin ardından yüksek sesle konuşmaya başladı:
-Çocuklar, sıra pasta kesmeye geldi. Şimdi sizden bir şey isteyeceğim. Ailelerinize sizi koruyacağıma söz verdim. Kurallara sonuna kadar uymaya devam edeceğiz.

Bu şartlarda lütfen eğlenmeye çalışın. Şimdi:
BİR AVUÇ BONCUK OLDUĞUNUZU DÜŞÜNÜN. BAHÇEYE ATILINCA NASIL HER YERE SAÇILIRSINIZ? HAYAL EDİN. İŞTE AYNEN ÖYLE DURACAĞIZ. KOPMUŞ BİR KOLYENİN BONCUKLARI GİBİ BİRBİRİMİZDEN UZAK.

Komik ama güzel bir uygulama.
Bahçeye küçücük ince uzun bir masa koymuştu. Yeşil yaprakları olan bir örtüsü vardı. Rüzgârdan uçmasın diye dört tarafından uğur böceği şeklinde mandallar tutuyordu. Üzerinde büyük bir pasta duruyordu. Yanında da bir kâğıt tabak kulesi ve plastik çatallar.

Annesi devam etti:
-Sadece Arda masanın yanında duracak ve pastasını üfleemeyecek. O yüzden mum da yok. Sonra ben tabaklara servis yapacağım. Tek tek masanın yanına gelip alacaksınız. Sonra bahçeye dağılıp maskenizi açarak elinizde yiyebilirsiniz. Birbirinizle konuşurken duyurabilmek için bağırarak serbest. Ama yaklaşmayın.

-Birçoğunuzun evinde yaşlılarınız veya kronik hastalığı olan ebeveynleriniz var. Dikkatli olun.

Bunu söylemek iyiydi. Kimse dedesini, anneannesini tehlikeye atmak istemiyordu. Çok değerlilerdi. Bahçe kışlaya dönmüştü. Diğer taraftan da kurallara rağmen online yerine bu offline partiler her şeye değerdi. İnterneti kapatıp yeşili koklamayı özlemişlerdi.

Arda içeri gitti elini yüzünü yıkadı. Yeni maske taktı. Pastasının yakınına geldi. Aylar sonra ilk defa içinden gelerek, düşünerek giyinmişti. Arkadaşları ile buluşacağı için özenmişti. Geçen sene biraz büyük geldiği için giyemediği, daha etiketiyle duran gökyüzü mavisi şortu şimdi yaş günü kostümü olabilecek kadar yakışmıştı. Annesinin uzayan uçlarını kestiği saçlarına da çeki düzen vermişti. Çok yakışıklı olmuştu. Şu maske konusu olmasa keyfine diyecek yoktu.

Herkesin yaş grubu kendi sosyal çevresiydi. Annesi babası ve kardeşiyle öyle hissetmemişti. Bu arada annesi biraz telaşlıydı ama hak vermişti. Kendini Covid-19'la mücadele ederken bulan bir savaşçı prensesti o. Onlarla evde kapalı kaldığı için sevinmediği söylenemezdi. İlk defa ailesiyle kaliteli ve bilinçli vakit geçirmişti. Diğer yandan da arkadaşlarıyla olmayı çok özlemişti. Onlar başkaydı. Şimdi hepsi oradaydı ve ona bakıyorlardı. Herkes alkışladı ve doğum günü şarkısı söylediler. Her şeye rağmen ne mutlu bir gündü.

-İyi ki doğdun Arda, yaş günün kutlu olsun.
Bir tek babası çocukların fotoğrafını ve filmini çekti. Bu bir offline partiydi. İnternete bağlanmak da yoktu, elektronik oyunlar da. Çocukların hiçbirisi cebinden, çantasından telefonunu çıkarmıyordu. Zaten akıllarına da gelmiyordu. Nasıl da özlemişlerdi birbirlerini. Ekrandaki görüntüleri yerine birbirlerinin gerçeklerini görmek hepsine iyi gelmişti. Maske bile umurlarında değildi. Alışıyorlardı bir süre sonra.

Sonra Arda da diğerleri gibi bahçede kendisine bir yer buldu. Annesi masaya gitti. Pastayı kesti. Çocuklar keyiften uyuyorlardı. Onu da deli gibi alkışladılar. Balerin selamı vererek dilimlemeye devam etti. Her kestiği dilimi masanın diğer ucuna koyuyor, bir çocuk gelip alıyordu.

Çocuklar bahçede çimlerin arasında açmış nadide çiçekler gibiydiler. Sessizlik oldu. Hepsi tabaklarındaki pastaya gömülmüşlerdi.

Sıra hediyeleri açmaya geldi. Uzun, küçük masadaki pasta servisi bitmişti. Masa toplandı. Arda yine masanın yanına gitti. Çocuklar teker teker ilk geldiklerinde bıraktıkları yerden hediyelerini alıp masanın diğer ucuna bırakıyorlardı. Arda herkesin hediyesini açtı. Üzerinde hepsinin ismi yazıyordu. Paketten çıkanları eliyle havaya kaldırıp kendi çevresinde dönüyordu. Böylelikle tüm çocuklar gelen hediyeleri gördü. Bu hepsi için önemliydi. Bol bol tezahürat yapıyorlardı.

Çünkü paketlerden çıkan hediyeler genelde hepsinin oynayacağı oyunlar ve oyuncaklar demektir. Sık sık bir araya gelemeyecekleri için bu sene genelde online oynayacakları oyunlar getirmişlerdi. Yaşam değişmişti çaktırmadan. Ama biraz daha devam ederse online olan her şeyi reddetmeleri an meselesiydi. Hatta ebeveynlerinin ellerinden düşmeyen akıllı telefonlara bile çok kızıyorlardı.

Son hediye den sonra biri topu havaya dikince herkes koştu oyuna başladı. Ama paketlerin olduğu yere yakın bir paketi kimse üstlenmemişti. Orada kalakaldı.

Parti bitip herkes gidince Arda eldivenlerini taktı. Yukarı çıkarken açılan paketlerle birlikte o paketi de aldı, odasına götürdü. Bekletmek için hepsini bir köşeye yığdı.

Sonra açılmamış olan paket dikkatini çekti. Aldı. Evirdi, çevirdi. Üzerinde kimden geldiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Merak da ediyordu. Evet, merak uyandıran bir kutuydu. Açmaya karar verdi. Gördüğü saçma bir şaka gibiydi. Çünkü paketin içinden bir Covid-19 maskesi çıkmıştı.

-Nasıl yani? Şimdi biri bana yaş günümde maske mi hediye getirdi? Peki. Oldu. Ama kim?

Bunu bilmeye imkân yoktu çünkü herkes hediyesini paylaşmıştı ve eksik hediye yoktu. Paketin içinden çıkan maskeyi şeffaf naylon kılıfıyla kenara koydu.

Eldivenlerini çıkardı. Çöpe fırlattı. Sonra kendini yatağın üzerine attı. Tavanı seyretmeye başladı:

-Ne gündü ama! Halimiz film gibiydi. Ama güzeldik. Eskisi kadar keyifli olmasa da oynadık. Ben çok eğlendim. Sanırım onlar da öyle. Yalnız şu maske işi çok zor. Alışmadık ya biz, ondan. Yoksa dış hekimim beni her zaman maskesiyle karşılıyor. Hiç kendimi onun yerine koymamışım bugüne kadar. Ne zormuş. Arada empati yapmak gerekmiş meğer.

Yorulmuştu. Güzel bir yorgunluktu. Eliyle yastığını kavradı ve yan döndü. Galiba uyuyacaktı. O sırada yerde bir kâğıt gördü. Uyuşuk uyuşuk uzandı aldı. Üzerinde bir not vardı. Okudu:

-Bu büyülu bir maske. Covid-19 maskesi.

Ne demekti şimdi bu? Koştı annesine gösterdi. Annesi güldü:

-Gözlerim yakını görüyor ama kâğıdın üzerinde yazılı bir şey göremiyorum.

-Anne, ciddiğim. Oku şunu ya!

-Arda, nedir bu? Alzheimer testi falan mı?

Daha o kadar yaşlanmadık.

Arda ise tahammülsüzce karşı çıktı.

-Anne!

-Tamam Arda. O zaman sen oku. Ne yazıyormuş orada?

-Anne görmüyor musun, "bu maske büyü" yazısını?

Annesi çok güldü:

-Maskeleri sevmediğini biliyorum ama neyin peşindesin
gözemedim. O kâğıtta bir şey yazmıyor.

O sırada kardeşi Derin koridorda koşuyordu. Arda onu yakaladı:

-Derin, bu kâğıtta yazan notu okur musun?

Derin de şaşkın şaşkın baktı:

-Okuma yazmayı sökeli kaç sene oldu. Sınav mı var?

Annesi yine gülmeye başladı ama kahkahasına Derin'in sözleri
karıştı:

-Bu maske büyü.

Annesi elinde doğradığı domatesi ve bıçağı bırakmadan iki
kardeşin yanına geldi. Baktı, kâğıtta hiçbir şey göremiyordu.
Derin devam etti.

-Covid-19 maskesi.

Annesi kızdı.

-İki bacaksız bir olmuş benimle dalga geçiyorlar.

Yemeği beklerken karnı acıkan babası mutfığa girince olayların içine düştü. O da bir şey göremeyince mırıldanıp fırının kapağını açtı. O sırada annesine döndü:

- Dalga geçmiyorlardır. Yeni nesil bir oyun olsa gerek.

Bunu duyan Arda Derin'le göz göze geldi. Hemen mutfığı terk etti. Derin de kendisine bir soru sorulmasından korkarak sıvıştı. Yukarıda buluştular.

-Arda bu ne?

-Bilmiyorum. Bizim gördüğümüz notu göremiyorlar.

-Ne maskesi bu böyle?

Arda odasına girdi. Derin de arkasından takip etti. Kutudan bir eldiven çıkardı. Taktı. Naylon poşeti yırttı. İçini yatağa boşalttı. Poşeti ve eldivenleri çöpe attı. Yatağın üzerinde onlara bakan iki tane maske vardı. Sıradan maskelere benziyordu. Ama o not kafalarını karıştırmıştı. Arda maskeyi eline aldı. İnceledi. Sonra da taktı. Derin onu izliyordu. Sonra bir anda Arda yok oldu. Çok yakınındaydı ve yok olmuştu. Buna mantıklı bir açıklama getiremedi. İlk aklına gelen şey belki Arda'nın maskeyi takınca görünmez olduğuydu.

-Pst! Arda! Burada mısın? Seni göremiyorum. Neredesin? Ses ver.

Arda'dan ses yoktu. Babası onları yemeğe çağırmak için geldi. Yemek hazır. Derin'i yalnız görünce şaşırdı:

-Derin kızım, Arda nerede?

-Gelir birazdan.

-Sen kendi kendine mi konuşuyorsun? Haydi yemek hazır.

-Tamam baba geliyorum.

Derin odanın içinde el yordamıyla Arda'yı aramaya devam etti. Perdeleri yokladı, dolabın içine, yatağın altına da baktı. Yoktu. Ne yapacaktı? Gözü yatağın üzerindeki maskeye ilişti. Eline aldı. Yüzüne taktı. Kulaklarına geçirdi.

-Gel bakalım Derin!

Ses sanki bir dehlizin içinden geliyordu. Görüntü netleştğinde kendini bir gergedanla konuşurken buldu. Kral gibi bir şeydi bu. Resmen tahtında oturuyordu. Burnunun üzerinde müthiş bir boynuzu vardı. Onu ulu gösteriyordu ama sevimli babacan bir gergedana da benziyordu. Çocuk filmlerindeki şirin okul müdürleri gibiydi.

Cennet denilen yer burası olmalıydı. Mavi bir gölün ortasında oturuyordu. Kafasında altında bir taç vardı.

Derin boş bulundu, gergedana bağırdı:

-Buranın adı ne?

-**HADİKA. Hayvanlar Diyarı Korona Akademisi.**

-Çok süslü bir isim. HA-Dİ-KA. Bu akademinin başı da sen olsan gerek.

O sırada birinin kaval kemiğine sıkı bir tekme attığını hissetti. Bunu ancak bir kişi yapardı. O da burada olmalıydı.

-Arda!

-Derin, ne işin var burada?

-Ne bileyim? Odada seni bulamayınca maskeyi taktım. Kendimi burada buldum. Aynı senin gibi.

O sırada Gergedan Kral'ın sesi duyuldu. Eliyle de onları işaret ediyordu:

-Aranızda konuşmayın. Biz de duyalım.

Derin gayet rahat cevap verdi. Herhalde delirmiş olmalıydı. Kafasında müthiş bir kral tacı, burnunun üzerinde tek boynuzu olan mat altın rengi bir gergedanla muhabbet etmek üzereydi.

Sanki evde tuz bitmişti de komşunun kapısını çalmıştı:
-Babam yemeğe bekliyor. Biz neden buradayız?

Derin bir taraftan da çevresine bakınıyordu. Ne güzel bir yerdi burası. Dünya neden böyle değildi? Yani yaşadıkları yer. Belki bu bir rüyaydı, belki burası da dünyaydı ama ne muhteşemdi. Sesli düşündü:

-Belki bizim oralar da öyleydi. Biz bozduk. Şimdilerde biraz değişti. Salgından beri doğa biraz toparlandı. Hava kirliliği %30 azalmış. Dünya kendini yeniliyor. Biz yokuz ya. Kaldırımlarda gelincikler çıktı. Kıpırmızı. Ne diyorum ben?

Kral gülmeye başladı:

-Hahahaa. Arda şu anki yaşamından çok şikâyet ettiği için yardıma ihtiyacı var. Sen ise onu bulmak için geldin ama senin de pek memnun olduğun söylenemez.

Arda çevresine bakındı. Kendileri gibi birçok çocuk vardı. Renk renk giyinmişlerdi. Sağları, gözleri, tenleri değişik renklerde harika bir grup çocuktü. Hepsi kendisi gibi maskeliydi. Çok hoşuna gitti. Yaşıtlarıyla beraber olmayalı aylar vardı ama bugün ne şanslıydı. Önemli bir gündü. Kral onun bakındığını görünce konuşmasına devam etti:

-Gördüğün gibi yalnız değilsin. Bu çocukların hepsi Covid-19'dan şikayetçi. Bu kadar ay evde oturduktan sonra normalleşme sürecinde bocalıyorsunuz. Haksız değilsiniz. Haydi babanı bekletmeyin.

Arda şaşırdı:

-Nasıl eve döneceğiz?

Kral gülerek cevap verdi.

O arada diğer çocuklar da gülmeye başladı.

-Herkesin ilk sorusu o. Oysa buraya Covid-19'dan şikayetçi olduğunuz için gelmiştiniz. Dönüş çok kolay. Maskenizi çıkarıp bir daha taktığınızda evinizdesiniz. Bu yöntem burada hiç çıkarmamanız için. Kaçamak yapıp çıkarırsanız bir daha taktığınızda evdesiniz.

İkisi de acele maskeyi çıkarıp yeniden takmaya çalışırken Gergedan Kral müdahale etti.

-Hayvanlar Diyarı'na geri gelmeyi unutmayın.

-Neden?

-Çünkü buna ihtiyacınız var. **HADİKA** size normalleşmeniz için gereken desteği sağlayacak.

O anda Arda ve Derin kendilerini çoktan odada bulmuşlardı. Maskeleri saklayarak aşağı koştular. Yemeğe oturdular.

Anne ve babası birbirine baktı. Annesi:

-Ne karıştırıyor bunlar?

-Bence bu kadar zaman sonra arkadaşlarını kanlı canlı karşılarında görünce dengeleri bozuldu.

Arda iki laf etmeyi başardı:

-Anne, baba ve Derin. Bugün için üçünüze de teşekkür ederim. Çok yorulduk ama değdi. Çok keyifliydi.

Sonra ikisi de yemeğine yumuldu. Hiç konuşmadılar. Sonra da "eline sağlık" diyerek hemen yukarı çıktılar. Bu, anne ve babası tarafından çok doğal karşılandı çünkü ikisi de salgından beri odalarında online yaşıyorlardı. Dersleri, dostları, alışverişleri hep internet hattının diğer ucundaydı.

Biraz sonra Arda'nın odasında ikisinin de elinde maskeler vardı.

Evirip çevirip bakıyorlar, inceliyorlardı. Derin:

-Acaba diyorum gördüğümüz hayal miydi?

-Olabilir mi? Belki de açlıktan oldu. Bugün telaştan sadece pasta yedik. Baygınlık filan mı geçirdik acaba?

Derin'in gözleri parladı:

-Öğrenmenin tek bir yolu var.

Arda tamamladı:

-Maskeleri yeniden takmak.

Arda:

-Bizi merak ederlerse...

-Bence zaman kayması oluyor. Yani gidip geldiğimizde saatte bir ilerleme olmamıştı.

Arda gözlerini açarak yorumladı:

-Ciddi misin? Ben dikkat etmedim. O zaman biz hep birlikte bir rüya mı görüyoruz?

-Haydi deneyelim o zaman. Öyle miymiş yoksa bunlar gerçekten ışın maskesi miymiş anlarız.

Aynı anda maskeleri taktılar.

Mavi gölün ortasında Gergedan Kral oturuyordu. Başında yine tacı vardı. Arda ve Derin'i görünce yaklaşmalarını işaret etti. Birçok çocuk vardı. Onların yanına geldiler.

Çocuklardan birine söz verdi:

-Çok yalnızım. Yakınımda hiç arkadaşım yok.

Okul da kapanınca iyice yalnız hissetmeye başladım.

Bir sürü homurtu yükseldi gölün çevresinden. Kral:

-Ortak sorununuz olduğunu görüyorum. Eskiden ebeveynleriniz internette çok zaman geçirmenize kızıyorlardı. Şimdi ise daha çok kullanabilirsiniz. Neredeyse hiç kızmıyorlar. Tadını çıkarın. *ÇOCUKLUK ÇABUK BİTEN BİR SÜREÇTİR. KAÇIRMAYIN.* Arkadaşlarınızla, özellikle de yaşitlarınızla daha çok online olup offline oyunlar oynayın onlarla. Sanki bir masada karşılıklı oturup oynamışsınız gibi. Gerçek kâğıt, kalemle ve oyuncaklarla. Yani *İNTERNETİ GÖZLERİNİZ OLARAK KULLANIN.* Ve arkadaşlarınızla bol bol görüntülü sohbet edin. Gülün, eğlenin. Kahkaha atmayı asla ihmal etmeyin.

Başka bir çocuğa sıra geldi. Herkes bir soru sorabiliyordu.

-Ben maske kullanamıyorum. Ne işe yaradığını da tam anlamış değilim.

Kral'ın gözleri Arda'yı aradı. Görünce eliyle işaret etti:

-Arda ve Derin ile birlik olun. Kokarca seansı yapacaksınız.

Derin ve Arda bakiştılar. Sonra soruyu soran çocukla birlikte Kokarca öğretmeninin yanına gittiler. Onunla tanıştılar. Maskenin içine koku girmeyecek kadar mesafeyi korumak üzerineydi bu ders. Maske takmakla iş bitmiyordu. İşte o anda anladılar. Maskenin içinde bu kokuyla yaşamak mümkün değildi. Yani Covid-19 yerine kokarcayı koyarlarsa tam koruma sağlamaları mümkündü. Kokunun girmesini engelleyecek kadar bir mesafede dururlarsa Covid-19 da onlara ulaşamazdı. Güzel bir dersti.

Geri döndüler, Kral soru ve sorunları dinlemeye devam ediyordu:
-Arkadaşlarımla oynayabilmem için mesafeyi korumayı öğrenmem gerek. Ben bunu beceremiyorum. Annemler de arkadaşlarım da kaygı duyuyorlar. Evde onlarla çok güzel zaman geçirdim. Babamın lezzetli ekmekler pişirebildiğini, annemin iyi bir tesisatçı olduğunu öğrenecek kadar. Evimizden kimse sokağa çıkmadığı için birbirimize mesafeli davranmıyorduk. O yüzden öğrenemedim.

Gergedan Kral gülmeye başladı:

-Çook haklısın evlat. Normal yaşamda oynadığın, konuştuğun insanlara sakınmadan yaklaşabiliyor, sevdiklerine sarılabiliyordun. Şimdi senden bunun tersini yapman bekleniyor. Bunu öğrenmelisin. Kirpi seansı almalısın.

Kalabalığa döndü:

-Hepiniz bunu öğrenmelisiniz. Akademinin en önemli öğretilerinden biri bu.

Garip bir ses çıkardı. O anda karşılarında hizmete hazır bekleyen bir kirpi ordusu oluştu. Gergedan Kral kahkahalar atarak bağırdı:

-Haydi bakalım. Oyun zamanı.

Hepsi yol gösteren kirpilerle oyun yerine gittiler. Derin:

-Arda şunların şekerliğine bak. Hiç bu kadar çok kirpiyi bir arada görmemiştım.

-Uzaktan öyle görünüyorlar. Haminne'yi hatırlıyor musun?

İstediği zaman nasıl dikenlerini çıkarıyordu.

-Evet. Nineler gibi yürüdüğü için o ismi vermiştik.

Şu anda bir nine ordusunu takip ediyoruz.

Açıklık bir alana geldiler. Kirpilerden biri oyun kurucuydu. Her şey çok komikti. Komik ve zevkli. Oynadıkları oyunlar bir süre sonra öyle keyifli ve heyecanlı bir hale geldi ki çocuklar mesafeyi unutmaya başladılar. İşte o anda çığlıklar yükselmeye başladı. Çünkü kirpilere dokunduklarında dikenleri yaralamasa da batıyordu.

Sonunda en heyecanlı anda bile mesafeyi korumayı öğrenmek zorunda kaldılar. Sonunda artık bunu otomatik olarak yapıyorlardı. Gergedan Kral çok keyifli görünüyordu. Başarmışlardı.

Geri döndüklerinde Gergedan Kral küçük bir çocukla konuşuyordu:

-Ve?

Çocuk baş parmağıyla yukarıyı işaret etti:

-Ve sonunda maske bana alıştı.

Gergedan Kral kahkahalarla gülmeye başladı. Arda ve Derin'i görünce yine eliyle yaklaşımlarını işaret etti.

-Ya siz? Derin ve Arda?

Arda:

-Evet, sanırım benim maskem de bana alıştı.

-Hahahaa. İyi. Bu çok iyi. En azından normalleşebileceksiniz.

Evden çıkıp insanlara karışabileceksiniz.

Ufaklık:

-Evet, artık okullar açılabilir. Ben okula gidebilirim.

Arkadaşlarımla oynayabilirim. Aynı buradaki gibi.

Özledim ben onları.

Gergedan Kral gülümsedi:

-İnan bana onlar da seni özledi. Eve gidince görüntülü ara onları. Bu ara internetin değerini bilin. Sizi birbirinize bağlıyor. Bütün mesele nasıl doğru kullanacağınızı öğrenmek. Hem büyükler de sizler kadar anlayışlı ve başarılı olurlarsa salgın daha çabuk kontrol altına alınır, yakında okula bile gidebilirsiniz.

BÜYÜKLERE SALGIN SÜRECİNDE KORUNMALARI İÇİN YARDIMCI OLUN. ÖĞRENDİKLERİNİZİ PAYLAŞIN, HATIRLATMALARDA BULUNUN.

Kontrol edilen salgın, neredeyse bitmiş bir salgın demektir.

Derin:

-Salgın geçince interneti açmayacağım bile.

Diğer çocuklardan da "ben de, ben de" diye sesler yükseldi. Herkes salgın döneminde bazı farkındalıklara ulaşmıştı. Galiba en önemlisi insanların korkmadan birbirine yaklaşması ve yüz yüze etkileşime girmesi idi. Bir daha mümkün olması da kendi ellerindeydi.

KONTROL EDİLEN,
SALGIN, NEREDEYSE
BITMİŞ BİR SALGIN

DEMEK-
TİR!

Çok yorulmuşlardı. Gergedan Kral hepsini eve yollamadan önce irice bir oğlana söz verdi:

-Çocuklar bir de bu arkadaşınızı dinleyin. Sanıyorum o, salgından değil insanlardan şikayetçi:

-Bir tespitim var: Doğayı sevip korumalıyız. Ben salgında bitki ve hayvanların insansız yaşayabildiğini, hatta çok daha rahat ettiğini ama insanın onlar olmadan hayatta kalamayacağını gördüm. Biz onlara muhtacız. Onlar bize değil. O zaman doğaya neden bu kadar zarar veriyoruz?

Herkes alkışladı. Bir süre sessizlik oldu. Gergedan Kral'ın toynaklarını şıkırdatmasıyla hepsi kendine geldi. Maskelerini çıkarıp yeniden takınca evdeydiler.

İkisi de kendilerini Arda'nın odasında bulmuşlardı. Üzerlerinde tatlı bir yorgunluk vardı. Hemen uyudular. Elbette garip rüyalar gördüler. Ne yaşadıkları hakkında en ufak bir fikirleri yoktu ama hoştu. Hepsi, her şey, herkes güzeldi. Yaşananlar gerçek mi değil mi derken uyuya kalınca rüyalarında devam ettiler.

Sabah ilk uyanan Derin oldu. Arda'nın odasına koştu. Uyandırdı. -Gerçek miydi?

Arda gözlerini ovuşturuyordu.

-Bilmiyorum ama demek ikimiz de hatırlıyoruz. Bu iyi ama aynı zamanda çok ürkünç.

Derin devam etti:

-Evet, çünkü hepsi gerçek üstü olaylar serisi. Haydi kahvaltıya inelim.

Arda şaşkınlık içinde Derin'e baktı.

-Yooo!

-Evet, evet! Başladığımız işi bitirmeliyiz. Maymun iştahlılık yok.

-Dur bir uyanıydık ya!

-Aşağıda uyanırsın nasılsa. Çabuk elini yüzünü yıka gel. Hem sana bir şey söyleyeyim mi?

-Söyle Derin, söyle.

-Ben kendimi salgının başından beri hiç bu kadar iyi ve enerjik hissetmemiştim.

-Ben de. Çok güzel bir duygu. İçim içime sağlamıyor şu an. Sanki salgın bitmiş gibi.

Derin:

-Evet, Gergedan Kral ne dedi? Kontrol edilmiş bir salgın, neredeyse bitmiş bir salgındır.

Çok keyifle kahvaltı yaptılar. Anne ve babaları durumu gözememiş olsalar bile onları memnuniyetle izliyorlardı. İki gündür “öf”, “pöf” sesi duymamışlardı.

Telaş etmeden sessizce odaya çıktılar. Normal görünmeye çalışıyorlardı. Hemen maskelerini taktılar oradaydılar.

Gergedan Kral konuşma yapıyordu. Ufaklık yine en öndeydi. Dinlerken mahzunlaştı. Başını önüne eğdi.

Gergedan Kral bunu fark etti ve sordu:
-Şimdi ne oldu?

Ufaklık:
-Anneanneme sarılmayı özledim.

Tam kral ağzını açarken ufaklık yine konuştu:
-Anneannem ölür mü sarılırsam?

Çocuklar arasında homurdanma başladı.

Ufaklık devam etti:

-Anneme bunu soramıyorum. Çünkü üzülür. Neden biliyor musunuz? Anneannem annemin annesi. O da ona sarılamıyor. Ondan. Kral çocuğu alkışlar gibi toynaklarını tokuşturup şıkır şıkır bir ses çıkardı.

-Çok ince düşünceli bir çocuksun. Bak sana ne söyleyeceğim: Korku işe yaradığı sürece iyi bir şey. Ama gerçekleri bırakıp varsayımlardan yola çıkarsanız boş yere sizi üzer.

Örneğin:

Covid-19 bulaşıcı bir hastalık. Bulaşma şekillerini engellemezsek korkun.

Ama “ya şu olursa”, “ya bu olursa” diye düşünüp senaryolar yazar, sonra da ondan ürkerseniz bu saçma ve yanlış olur.

HADİKA’da sloganımız neydi?

Herkes bir ağızdan bağırdı:

-ÖNLEMİNİ AL, YAŞAMAYA DEVAM ET.

Gergedan Kral ufaklığa döndü:

-Önlemlerini al, yani yaşı büyük olan kişilere şimdilik yaklaşma.
Uzaktan da sevebilirsin.

*KORUMAK İSTİYORSAN BİR SÜRELİĞİNE BÜYÜKLERE
KOLLARIN YERİNE YÜREĞİNİ AÇ. ONLAR BUNU
GÖREBİLECEK KADAR UZUN YAŞADI.
SEN DE BÜYÜKLERİNDEN SEVGİ ALACAK KADAR
KOCAMAN BİR YÜREĞE SAHİPSİN.*

-Evet çocuklar. Önleminizi alın. Ve yaşamınıza bir şey olmamış
gibi devam edin. Sizce bu önlemler neler?

Çocuklar saymaya başladı:
*MASKENİ TAK. MASKE SADECE HASTALARIN DEĞİL
SAĞLIKLI KALMAK İSTEYENLERİN DE MALZEMESİDİR.*

*MASKENE VE YÜZÜNE DOKUNMA.
MESAFENİ KORU.*

*KARŞIDAN BİRİ GELİRKEN SAĞA AÇIL, O DA AYNISINI
YAPARSA DAİRE OLUŞTURARAK İSTEDİĞİN GİBİ
DOLAŞABİLİRSİNİZ.*

*MESAFE KOYAMADIĞIN KALABALIĞA MARUZ
KALIRSAN VE YAKINLAŞIRSAN YÜZ YÜZE KONUŞMA.
KAFANI ÇEVİREREK KONUŞ. SALGINDA AYIP OLMAZ.*

*ELLERİNİ ESKİSİNDEN DAHA İYİ YIKAMAYI ÖĞRENDİN.
UYGULA, ABARTMA.*

HER AKSIRIP TIKSIRANDAN KORKMA AMA ÖNLEMİNİ AL.

Gergedan Kral bunları duymaktan mutlu olmuştu.
Sonra toynaklarını birbirine çarptırarak alkışlar gibi yaptı.
-Biliyorum daha çoğunuz bağcıklarını bağlamayı beceremiyorken,
kimileriniz okuldaki dezenfektanları birbirine atıp oynarken
sizden bu kadar çok şey beklemenin aşırı olduğunu
düşünüyorsunuz. Ama ben size güveniyorum. İnaniyorum.

Sonra da burnunun üzerinde boynuzuna tutunarak ayakta
duran bir fare için dikkatleri topladı:
-Sefil Fare'nin bir diyeceği var.

Sefil Fare:
-Öncelikle korona ailesine mensup Covid-19'un aslında düşman
olmadığını, en az sizler kadar yaşama tutunmaya çalışan, azimli
bir hücre olduğunu unutmayalım.
Siyah, beyaz;
Zengin, fakir;
İyi, kötü;
Eğitimli, eğitimsiz;
Güzel, çirkin
ayırımı yapmadan bulaşabilen, yağ ile kaplı bir hücre.

Çocuklardan biri:

-Bize bulaşmıyor.

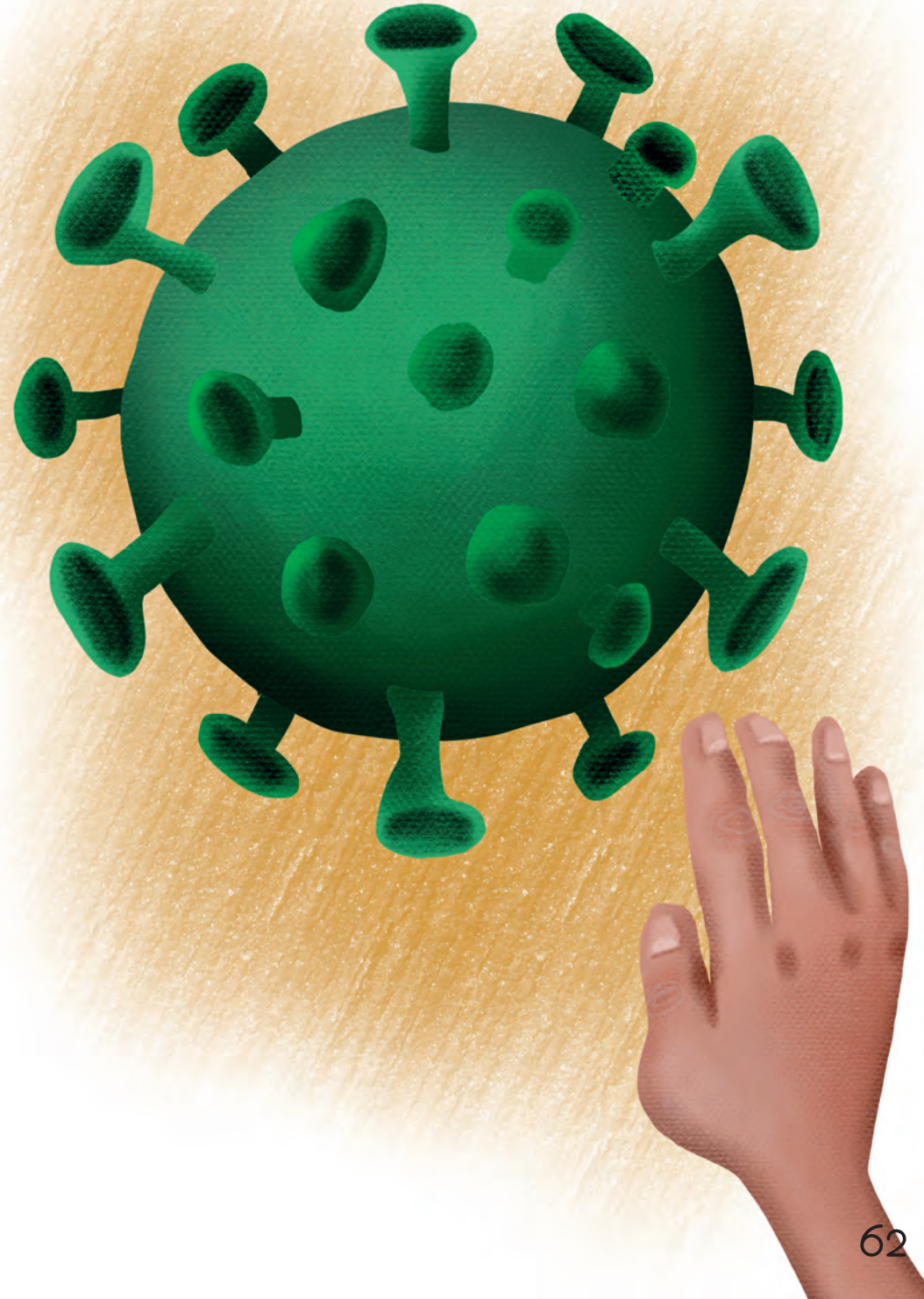
-Şimdilik.

Gergedan Kral:

-İyi bir noktaya değindi. Haydi şimdi gidin artık.

Zorlandığınız ve şikâyet ettiğiniz bir konuya değinmek isterim. Birer çocuk olarak sadece bilgilenecek için Covid-19'un haberlerini izleyin, hatta istemezseniz günü gününe takip etmek zorunda değilsiniz. Sizi endişeye, korkuya sürükleyen medya olaylarını izlemeniz sadece vakit kaybı olur. İnsanoğlunun her şeyi gösteriye dönüştürme alışkanlığı var. Siz bu sele kapılmayın. Çocukluğunuzu yaşayın.

İnternette doğayı ve doğa ananın yüceliğini anlatan çok güzel bilgiler var. Böylelikle dünyaya güvenmeyi öğrenir ve her şeyin üstesinden geleceğini fark edersiniz. Bu dünyanın başına gelen en kötü şey değil. Hepsini atlattı. Covid-19 onlardan sadece bir tanesi. Yemekten sonra gelin.

Bunu duyan çocuklar ileride orayı çok özleyeceklerini hiç bilmeden aceleyle evlerine döndüler.

Arda maskesini çıkarıp derin bir nefes aldı:

-Derin baksana küçücük bir hücre dünyayı ne hale getirdi.

Derin:

-Evet bir yağ hücresi. Vücuda girip insanları hasta ediyor.

Tüm salgın döneminde olduğu gibi annesi bu gece de müthiş yemekler hazırlamıştı. Aşağı inip masaya oturdular. Derin:

-Eline sağlık anne. Salgın döneminde neden bu kadar güzel ve çeşitli yemekler hazırlıyorsun? Eskiden bu kadar çok yemek yapmazdın.

-Bilmiyorum tatlım. Bunu ben de çok düşünür oldum. Elimde değil. Sanırım salgın döneminde böyle yaparak yaşama tutunmaya çalışıyoruz. Ailece masanın çevresinde toplanıp güzel yemekler yerken uzun uzun sohbet etmeye belki de ilk kez bu kadar zamanımız oldu.

Çocuklar birbirlerine baktı. Evet her canlı hayatta kalabilmek için çaba gösteriyordu. Bunlar bazen birbirlerine zarar veriyorlardı.

Derin dayanamadı:

-Aynı Covid-19 gibi.

O anda babası geldi. Laf karıştı. Güzelce yemeklerini yediler. Gerçekten de kimse yokluklarını anlamıyordu. Sorun yoktu. Ama hala ne yaşadıklarını bilmeden keyifle devam ediyorlardı. Hemen yukarı çıktılar. Maskelerini taktılar. Oradaydılar. Artık alışmışlardı. Saat kaçta gelirlerse gelsinler fark etmiyordu. Hepsi aynı anda orada toplanıyordu.

Gergedan Kral gevrek gevrek gülümsüyordu. Çocukların moralleri artık düzelmmişti. Geldiklerindeki gibi değildiler. Bu da ona başarı hissi veriyordu. Memnundu.

-Size akademinin eski üyelerinden Rendo'yu tanıştırmak isterim. Gözleriyle gülmeyi öğrenen ve öğreten bir ren geyiği.

Rendo herkesi gözleriyle selamladı. Ağzıyla gülümsemedi. Kocaman boynuzları ağaç gibiydi.

-Merhaba çocuklar. Boynuz antrenmanı yaparken yaşadığım bir problemle uzun bir süre çenemi kullanamadım. Bu bana gözlerimi daha etkin kullanmayı öğretti. Sonra da bunun salgın döneminde çocuklar için ne kadar önemli olduğunu fark ettik.

Gerçekten de çocuklar maske takan arkadaşlarının duygularını anlayamamanın sıkıntısı içindeydiler.

Yüzü tam olarak kullandıklarında tüm mimikleri anlaşılıyorken maskeyle insanları algılamak zordu. Kendilerini de tam ve doğru ifade edemiyorlardı. Çünkü tüm görev gözlere yükleniyordu ve bunu daha önce hiç yapmamışlardı.

Rendo onlara yüz yogasına benzer bir çalışma yaptırdı. Artık duygularını gözleriyle daha iyi ifade edebileceklerdi. Hatta büyüklerine de öğretebilirlerdi.

Normalleşme sürecinin ilk günlerinde açılan restoranlarda maskeli garsonların tepsilerini zor taşıdıkları, göz ve kulak gibi duyu organlarını kolay kullanamadıkları basına yansımıştı.

Çocuklar onlara hak veriyorlardı. Maske kullanabilmek adeta bir sanattı ve onlar bunu **HADİKA**'da daha iyi öğreniyorlardı.

Derin dayanamadı bir soru sordu:

-Rendo, o kocaman boynuzları başının üzerinde nasıl taşıyorsun? Bu defa Arda'nın tekmesi işe yaramadı.

-Zamanla alışıyorsun. Hemen bu kadar büyümüyor ve zamanla alışıyorsun. Aynı sizin maskeleriniz gibi. Güzel bir örnek oldu. Ben boynuzlarımı taşıyabiliyorsam siz de maskelerinizi rahatlıkla takabilirsiniz.

Derin:

-Hiç takmamayı tercih ederdim.

Rendo yine gözleriyle gülümseyerek cevap verdi:

-O gün de gelecek, merak etmeyin çocuklar.

Herkes alkışladı ve Rendo görevini yerine getirmenin keyfiyle gözden kayboldu.

Gergedan Kral:

-Bilge Karga'nın verdiği konferansı dinlemeye hak kazandınız çocuklar. Mezuniyetiniz yaklaşıyor demektir.

O anda Bilge Karga tepelerinden uçarak yanlarına kondu. Derin onu görünce deli oldu. Karganın başında silindir şapkası ve gözünde ona çok yakışan yuvarlak gözlüğü vardı. Boynundaki papyonuyla tam bilge bir kargaydı kendileri. Elinde kendi gibi küçücük bir çanta taşıyordu. Bu diyarda her şey ve herkes fantastikti. En başta mat altın rengi derisi, hep yamuk duran altın tacı ve muhteşem tek boynuzuyla Gergedan Kral gibi.

Gergedan Kral, Bilge Karga'yı selamladı. Sonra çocuklara toplanmalarını işaret etti. Bilge Karga gölün kenarında amfi şeklinde bir yerin tam ortasındaki yüksek sütunun üzerine kondu. Tek camlı gözlüğünü gözüne sıkıştırdı. Çantasından çıkardığı kağıtları incelemeye başladı.

Biraz sonra senfoni orkestrasını yönetecek bir şefi andırıyordu. Çocukların hepsi yerlerini alınca Bilge Karga onları selamlayarak sunumuna başladı:

-Çocuklar, sizi, hepinizi ne koruyor farkında mısınız?

Hepsi birbirine baktı. Bilge Karga devam etti:

-Sevgi!

Çok önemli bir kavram. Sevginin olduğu yerde aydınlanma vardır. Kendinizi sevdiğiniz için korunuyorsunuz.

Annenizi, babanızı, anneannenizi, dedenizi sevdiğiniz için korunuyorsunuz.

Arkadaşlarınızı kaybetmek istemiyorsunuz.

Dileğiniz hepinizin yaşaması. O yüzden korunuyorsunuz.

Aynı zamanda hem kendinizi hem de karşınızdakini koruyarak bir denge kuruyorsunuz. Demek ki bu ikisi aynı anda yapılabilirmiş.

Bir tarafın kazanması için diğer tarafın kaybetmesi gerekmiyormuş.

Covid-19 size bunun ne kadar önemli olduğunu öğretti.

Bu kavram en önemli kazanımınız oldu.

Böyle salgın gibi özel durumlarda bazen sevgi saklanır.

Örneğin:

Anneniz sizi korumakla, temiz tutmakla, yemek pişirmekle o kadar meşguldür ki sevgisini gösteremeyebilir.

Birileri hastalanır, sevmeyi unutabilir.

İşte o zaman kendinize, "Bunun içinde sevgi var mı?" diye sorun ve harekete geçin. Cesur olun sevgiyi saklandığı yerden siz çıkarın. Bunu yapmalısınız. Dünyanın buna ihtiyacı var.

Aslında dünyadaki bütün çocuklar birbirlerine görünmez bağlarla bağlıdır. Kendinize iyi bakın. Ama bu yetmez tüm arkadaşlarınıza da iyi bakın. Birbirinizi kollayın. O zaman bu görünmez bağ sayesinde iyi ve güzel olan bu davranışlar bütün çocuklara ulaşacak. Dünya, düşünceli ve duyarlı çocuklarla daha yaşanılır daha güzel bir yer olacak. Dünyanın birliğini siz oluşturacaksınız.

Hoşça kalın, sevmeyi unutmayın.

Gergedan Kral toynaklarını şıkırdattı. Bu defa çok ciddi idi.

-Çocuklar bizimle olan beraberliğiniz sona erdi.

Şimdi diplomalarınızı alacaksınız.

O anda üzerlerinde bir serçe sürüsü oluştu. Hepsinin ağzında çomaklar vardı. Sarmaşık dallarıyla sarılmış çomaklar. Çocukların diplomaları.

Tek tek herkes gölde sıralanmış kaplumbağaların üzerine basıp Gergedan Kral'a giderek çomaklarını aldılar.

Yakından ne kadar yüce bir gövdesi vardı. Devden öte bir his veriyordu. Güven hissi.

Sonra Gergedan Kral hepsiyle vedalaştı:

-Burada bizimle işiniz bitti. Artık gelmeyeceksiniz.

Ufaklık:

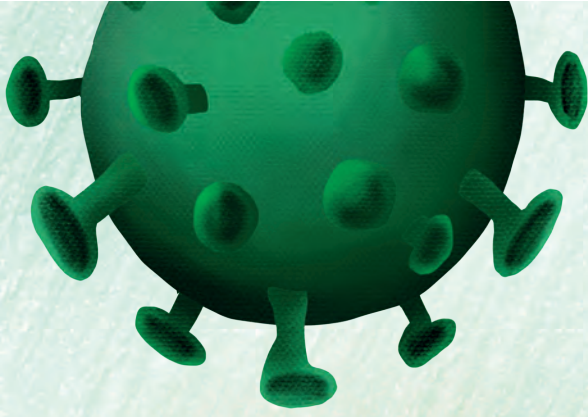
-Hiç mi?

-Yeni bir krize kadar hiç. Ama bilin ki biz hep burada sizi izleyeceğiz. Yalnız değilsiniz. Hiç olmadınız.

Gergedan Kral ilk defa oturduğu tahtından ayağa kalktı. Daha da büyümüştü sanki. Toynaklarını salladı. Çocuklar da el sallayıp maskelerini çıkardılar. Yeniden takıp evlerine dönerken Gergedan Kral'ın babacan sesini duydular:

-Söylenmemişi duymaya çalışın ve "seni seviyorum" diyerek onu seslendirin. Koşulsuz sevgiyle kalbinizi taçlandırın. Size güveniyorum.

BÜYÜLÜ MASKE

Yazan:
Şebnem Congar

Resimleyen:
Melis Coşkun Başay

Proje yönetimi:
Gülşen Çaltılı
Neslişül Kolaşını

Sevgili çocuklar,

Covid-19, yaşlı dünyamızın başına gelen ilk olay değil. Bu dağlar, denizler, atlar, köpekler hep vardı. İnsanlar da. Ne vebalar ne salgınlar atlattı gezegenimiz. Günler, mevsimler, yıllar geçti. Hatta yüzyıllar. Ama dünya yenilmedi. İnsanoğlu keyifle yaşamın tadını çıkarmaya devam etti. O kirletti, dünya temizledi. Düzeltti.

Güneş her gün doğmaya devam etti. Kâh bulutların kâh bir ağacın dalları arasından yine ısıttı bizi. Kuşlar, tomurcukları açan çiçekler üzerine şarkılar besteleyip şakıdılar. Cep telefonları, elektrikli arabalar icat edildi. İnternet yeryüzünde yaşayan herkesi birbirine bağladı. Çok şey değişti. İnsan hakları, çocuk hakları yeniden düzenlendi. Artık birçok hastalığın çaresi var.

Arada saklansa bile savaşlara rağmen her şeyi yeniden yaratmaya yetecek kadar sevgi hep vardı.

Bir virüs olup dünyayı yenmek kolay değil. Bunu daha kimse başaramadı. Korkmaya gerek yok. Bu salgın da geçecek ve Covid-19 tarih kayıtlarındaki yerini alıp rafa kalkacak. Hatta unutulacak.

İşte o yüzden endişelenmeden kendinize iyi bakın. Hastalanmayın. Çünkü daha yaşayacak çok güzel günler, önünüzde uzun ve keyifli bir yaşam var. Sevginin yolu hepinize açık olsun...

Şebnem Congar

Avrupa Birliği
sivil düşün

"Bu kitap Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı kapsamında Avrupa Birliği desteği ile hazırlanmıştır. İçeriğin sorumluluğu tamamıyla Ekol Eğitim ve Sanat Derneği'ne aittir ve AB'nin görüşlerini yansıtmamaktadır."